

Arrest

nr. 137 936 van 4 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierra Leone nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1972 te Mamudouja, Kabala.

*U diende een **eerste asielaanvraag** in bij de Belgische asielinstanties op 22 november 2004.*

Op 2 december 2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) de beslissing tot weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

U ging tegen deze beslissing in beroep bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS).

Op 21 februari 2005 bevestigde het CGVS de beslissing tot weigering van het verblijf.

U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van State.

Op 8 januari 2009 verwierp de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, in het arrest nr. 189.352.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 17 juli 2009 diende u een **tweede asielaanvraag** in.

Op 5 augustus 2009 nam de DVZ de beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 19 november 2014 diende u een **derde asielaanvraag** in bij de DVZ.

Als nieuwe elementen in onderhavige derde asielaanvraag, praat u over de **Ebola** uitbraak.

U legde volgende documenten voor: kopie van uw Sierra Leoons paspoort, uitgegeven op 3 maart 2011 te Freetown; een brief van Siréas, dd 14 november 2014; een brief van uw advocaat, dd 18/11/2014.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw vorige twee asielaanvragen door het CGVS en de DVZ werden afgesloten met, respectievelijk, een bevestigende beslissing van weigering van verblijf en een beslissing tot weigering van inoverwegingname, dit omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd, en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd.

Het CGVS kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag derhalve van u worden verwacht dat u nieuwe elementen en/of feiten aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is, en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de conclusie dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Wat betreft uw huidige aanvraag kan bovendien worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt aangaande gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, met name de **Ebola** uitbraak, haalt u aan dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 wegens een hoog risico op besmetting met het Ebola-virus, wegens een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen.

De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen".

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet

bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming.

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw derde asielaanvraag aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

De **kopie van uw paspoort** die u voorlegt kan bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Immers er kan geen geloof gehecht worden aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben. Bovendien werd niet getwijfeld aan uw identiteit en nationaliteit.

Uit de **brief van uw advocaat alsook van Siréas** blijkt dat er in Sierra Leone een uitbraak is van Ebola, wat op geen enkel moment wordt bestreden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 17 december 2014 (zie p. 3) de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 47 en 78 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, *“artikel 2, sub e”* van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, de artikelen 14 juncto 2 en 3 EVRM, de zorgvuldigheidsverplichting, het principe van machtoverschrijding en artikel 3 EVRM.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting, vergelijkt het oude en nieuwe artikel 57/6/2 en argumenteert (zie p. 5) dat de commissaris-generaal niet op een *“met redenen omklede wijze”* beslist dat een terugkeerbesluit al dan niet tot direct of indirect refoulement leidt en dat de commissaris-generaal slechts aangeeft waarom hij zich onbevoegd verklaart.

Deze vaststelling volstaat volgens verzoeker om de beslissing nietig te verklaren.

Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, het EHRM en de Raad, artikel 47 van het Handvest, de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn, stelt verzoeker dat hij recht heeft op een daadwerkelijk beroep en dat het terugbrengen van een beroepstermijn van 30 dagen naar 15, 10 of 5 dagen (zie p. 7) *“steeds niet beantwoordt aan het recht tot een effectief beroep”*.

Ondergeschikt voert verzoeker aan dat hij (zie p. 9) *“degelijk nieuwe elementen aangehaald heeft”* en dat bij gebrek aan een voldoende nauwkeurig onderzoek, niet met zekerheid kan worden gesteld dat deze nieuwe elementen niet aanzienlijk de kansen zouden verhogen om erkend te worden als vluchteling of in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming.

Verzoeker gaat in op de ebola-epidemie.

Hij verwijst naar uitspraken van het Belgisch Instituut voor Tropische Geneeskunde, de Wereldgezondheidsorganisatie, de *“European Center for Disease Prevention and Control”*, de reisadviezen van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken aangaande Liberia, Guinee en Sierra Leone, de Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad en *“de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1”*. Hij wijst tevens op de arresten *“Elgafaji t. Nederland”* van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie, *“Salah Sheekh t. Nederland”* van 11 januari 2007 van het EHRM en een arrest van 8 maart 2012 van het Grondwettelijk Hof.

Volgens verzoeker moet hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend (zie p. 13) *“omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te geraken door het ebola-virus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico”*. Hij stelt dat het risico om besmet te raken met ebola *“ernstig en actueel”* is en dat het risico *“uiteraard niet 100% zeker”* dient te zijn.

Hij laat gelden dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie geenszins kan uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming: (zie p. 15) *“Iedere andere keuze zou een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou als absurd resultaat hebben dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen”*.

Hij voert aan dat subsidiaire bescherming (zie p. 15) *“juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade”* waardoor *“het niet logisch (is) om hier opnieuw een ‘persoon’, deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen”*.

Hij stelt (zie p. 15) *“dat er een nieuwe ‘protection gap’ wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen*

worden, toch geen bescherming kunnen krijgen" en "dat er een lacune in het Belgisch recht (bestaat) voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie".

Volgens verzoeker bestaat er aldus (zie p. 15-16) "een discriminatie, tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie".

Deze interpretatie is, aldus verzoeker, (zie p. 16) "niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt".

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over het verbod op refoulement bij risico op schending van artikel 3 EVRM. Hij gaat in (zie p. 17) op arresten van het EHRM, op "artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie" en op de positie van UNHCR.

Hij is van oordeel dat "terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone, verzoeker zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met ebola".

Hij besluit dat "aan verzoeker ten minste de subsidiaire bescherming (dient) te worden toegekend" gelet op de schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker hekelt nog dat de beslissing van de commissaris-generaal werd genomen "zonder verhoor van de verzoekende partij, op basis van de voorgelegde documenten en de korte verklaringen van de verzoekende partij op de DVZ".

Onder de titel (zie p. 20) "Het ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel", voert verzoeker aan dat met de afsluiting zonder onderzoek ten gronde, hem verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese Staten van de Schengenruimte aangezien "er haar reeds eerder het bevel gegeven (werd) het grondgebied te verlaten" (sic) en de beslissing "deze situatie niet in overweging neemt".

Hij beroept zich op artikel 3 van het EVRM. Hij voert aan dat uit zijn asielaanvraag blijkt dat hij in Sierra Leone voor zijn leven vreest en dat hij tevens geen beroep kan doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hij wijst nog op "de ernst van de Ebola ziekte, die trouwens niet betwist wordt".

Verzoeker vraagt de beslissing van de commissaris-generaal (zie p. 21) "te willen hervormen of SCHORSEN en TENIET MAKEN" (sic).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Waar verzoeker de schending van artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus aanhaalt, artikelen welke het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgen, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemde artikelen. Verzoeker beschikt *in casu* over een schorsend beroep in volle rechtsmacht.

Dat hij over een beroepstermijn van 15 dagen beschikt terwijl asielzoekers in wiens hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, werd genomen beschikken over een beroepstermijn van 30 dagen, doet hieraan geen afbreuk en houdt evenmin een schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het gelijkheidsbeginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Het gelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling.

Dit is niet het geval voor de vreemdelingen wiens asielaanvraag wordt afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en die beschikken over een beroepstermijn van dertig dagen enerzijds en vreemdelingen wiens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, en die beschikken over een beroepstermijn van 15, 10 of 5 dagen anderzijds.

De Raad wijst er in dit verband op dat in de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn dienaangaande wordt overwogen als volgt: *“(…) Dit artikel regelt de bevoegdheid van de Commissaris-generaal om een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag, eens deze op grond van artikel 51/8 wordt overgemaakt door de minister of zijn gemachtigde, in bepaalde omstandigheden al dan niet in overweging te nemen. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. (…)* Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is sinds de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet als enige bevoegd om de (kennelijke) gegrondheid van asielaanvragen te beoordelen en is de enige gespecialiseerde instantie met een onderzoeksbevoegdheid (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, blz. 99-100).

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is dan ook het best uitgerust de meervoudige asielaanvragen te beoordelen, behoudens wanneer de minister of diens gemachtigde van oordeel is dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Zo kan de effectieve toegang tot de asielprocedure voor asielzoekers met een nood aan internationale bescherming gegarandeerd blijven.

Teneinde het oneigenlijke gebruik van het recht tot het indienen van een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag te voorkomen, wordt op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een soort van “filter” ingevoerd.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet binnen korte tijd na het overmaken van het dossier nagaan of er nieuwe elementen aanwezig zijn die een verder onderzoek rechtvaardigen. Voor het criterium van die “filter” wordt er terug gegrepen naar de hierboven vermelde Europese richtlijn.

Conform dezelfde richtlijn kan er bepaald worden dat de meervoudige of hernieuwde asielaanvragen bij voorrang en binnen zeer korte tijd behandeld worden.

In het geval de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, is het redelijk verantwoord dat voornoemde voorrangsprocedure bijkomend versneld wordt.

Er wordt van de Commissaris-generaal verwacht dat hij binnen korte tijd een beslissing neemt, ofwel een beslissing waarmee de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, ofwel een zogenaamde beslissing “ten gronde” (een beslissing tot toekenning van de status van vluchteling of subsidiaire bescherming of tot weigering ervan) of een (tussen)beslissing waarmee de asielaanvraag in overweging genomen wordt, indien de beslissing ten gronde niet binnen korte tijd kan genomen worden. (…)” (Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-22).

2.2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 28 november 2014 door commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Op 2 december 2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 februari 2005 werd deze beslissing door de commissaris-generaal bevestigd.

De Raad van State verwierp het ingediende beroep tegen deze beslissing op 8 januari 2009.

Op 17 juli 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep.

De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.3. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag voert verzoeker aan dat hij nog steeds gezocht wordt omwille van zijn vroegere problemen en dat hij de ebolacrisis in zijn land van herkomst vreest.

Hij legt een kopie van zijn paspoort neer, alsook een brief van zijn advocaat en van Siréas.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging.

In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien:

(i) verzoekers verklaringen dat hij nog steeds gezocht wordt omwille van zijn vroegere problemen, slechts een voortzetting vormen van een relaas dat op reeds ongeloofwaardig werd bevonden;

(ii) de vrees voor ebola geen verband houdt met één van de bepaalde vervolgingsgronden in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag);

(iii) het ebolavirus niet uitgaat van, noch wordt het veroorzaakt door, een van voormelde actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en de vrees voor dit virus/het risico door dit virus te worden getroffen bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet valt (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)).

De neergelegde kopie van verzoekers paspoort betreft zijn identiteit, wat niet betwist werd, en is slechts een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

De voorgelegde brieven van zijn advocaat en van Siréas aangaande de uitbraak van ebola in Sierra Leone, kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte informatie -uitspraken van het Belgisch Instituut voor Tropische Geneeskunde, de *“European Center for Disease Prevention and Control”*, de reisadviezen van de FOD Buitenlandse Zaken, de Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad, *“de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1”*, de arresten *“Elgafaji t. Nederland”* van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie, *“Salah Sheekh t. Nederland”* van 11 januari 2007 van het EHRM en een arrest van 8 maart 2012 van het Grondwettelijk Hof- doet ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat deze informatie bovendien van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoeker.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat of onder welke omstandigheden hij ingevolge deze epidemie persoonlijk dreigt te zullen worden blootgesteld aan ernstige schade.

Evenmin kan uit de informatie die hij neerlegt worden afgeleid dat hij ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in zijn land van herkomst ten gevolge van de ebola-epidemie een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de reisadviezen van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken aangaande Liberia, Guinee en Sierra Leone merkt de Raad nog op dat een reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat er *“een discriminatie (bestaat), tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die ‘iemand’ vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc. maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie”*, antwoordt de Raad dat het non-discriminatiebeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418).

Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling.

Verzoeker toont echter geenszins aan dat personen die internationale bescherming inroepen ten gevolge van de actoren zoals bepaald in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, zich in een identieke of in rechte en in feite gelijke situatie bevinden als personen die internationale bescherming vragen omwille van een epidemie zoals ebola of omwille van elke andere factor die niet door de mens veroorzaakt wordt.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt *“dat er een nieuwe ‘protection gap’ wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen”*, *“dat er een lacune in het Belgisch recht (bestaat) voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon,*

maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie" en dat "het niet logisch (is) om hier opnieuw een "persoon", deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen".

Het feit dat de bescherming van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet slechts toepassing vindt wanneer de vervolging of de ernstige schade uitgaat of veroorzaakt wordt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, volgt uit de omzetting van het gemeenschapsrecht in toepassing van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (zie artikel 6 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en 2011/95/EU van 13 december 2011) en is in overeenstemming met de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag.

De door verzoeker aangevoerde schendingen van *"de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt"* worden derhalve niet aangenomen.

2.2.4. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. De loutere bewering van verzoeker dat hij in Sierra Leone voor zijn leven vreest en het wijzen op *"de ernst van de Ebola ziekte, die trouwens niet betwist wordt"*, volstaat -gelet op bovenstaande vaststellingen- op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat *"terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone, verzoeker zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met Ebola"*, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, niettegenstaande de commissaris-generaal heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

De stellingen in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal niet op een *"met redenen omklede wijze"* oordeelt dat een terugkeerbesluit al dan niet tot direct of indirect refoulement leidt en dat de commissaris-generaal slechts aangeeft waarom hij zich onbevoegd verklaart, doen hieraan geen afbreuk.

De Raad treedt de bestreden beslissing immers bij waar die stelt dat de commissaris-generaal zich slechts kan uitspreken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, maar dat hij niet bevoegd is om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aangaande elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, is de commissaris-generaal aldus niet bevoegd om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

2.2.5. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de

elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.2.6. Verzoeker voert aan dat de beslissing van de commissaris-generaal werd genomen “zonder verhoor van de verzoekende partij , op basis van de voorgelegde documenten en de korte verklaringen van de verzoekende partij op de DVZ”.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle Lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, “De

Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage, T. Vreemd. 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."*

Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een derde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had

kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn derde asielaanvraag had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Uit het administratief dossier blijkt dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 november 2014 aan verzoeker in het Engels werd voorgelezen, dat hij vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (zie verklaring meervoudige aanvraag). Gevraagd waarom hij opnieuw asiel aanvroeg, antwoordde verzoeker dat hij omwille van de ebola-problemen niet kon terugkeren naar zijn land, alsook omwille van zijn vroegere problemen.

Na het verhoor kreeg verzoeker nog de gelegenheid iets toe te voegen, maar hij liet na verdere informatie te geven over de nieuwe elementen (*“Verder heb ik niets toe te voegen”*, zie verklaring meervoudige aanvraag, vraag 21).

Hieruit blijkt dat verzoeker wél degelijk zijn “nieuwe elementen” in het kader van de derde asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift van 17 december 2014 evenmin valabele elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn derde asielaanvraag.

Verzoeker beperkt zich tot het louter stellen dat de beslissing van de commissaris-generaal werd genomen *“zonder verhoor van de verzoekende partij, op basis van de voorgelegde documenten en de korte verklaringen van de verzoekende partij op de DVZ”*.

Hij concretiseert geenszins welke specifieke omstandigheden hij dan wél zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de derde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

2.2.7. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE